

РЕШЕНИЕ

№ 2641

гр. Варна, 17.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 48 СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Добрина Петрова

при участието на секретаря Антоанета М. Атанасова
като разгледа докладваното от Добрина Петрова Гражданско дело № 20233110101300 по описа за 2023 година

Предявен е иск от П. К. П. срещу „Юникарго Транс“ ЕООД, ЕИК 204778164 с правно основание чл.200 от КТ за заплащане на обезщетение за причинени неимуществени вреди, представляващи претърпени болки и страдания в размер на 120 000 лв., /частичен иск от 200 000лв./, настъпили в резултат на претърпяна трудова злополука от 16.12.2022 г., ведно със законната лихва върху сумата от датата на настъпване на трудовата злополука 16.12.2022 г. до окончателното ѝ плащане.

Ищецът твърди, че на 16.12.22г. около 15.30ч. в гр.Варна, Западна промишлена зона към варна Комерс АД, пред склад стопанисван от ответника „Юникарго Транс“ ЕООД, през работно време и при изпълнение на трудовите си задължения на шофьор-товарен автомобил е съдействал при натоварване на палети с болнични легла от складова база на товарен автомобил чрез мотокар. При придвижване на мотокара към каросерията на товарения камион, превозния палет се приплъзва и падайки на земята закача стоящия в близост ищец П. П., събаря го на земята и го притиска. автомобил чрез мотокар. Твърди се, че вследствие на претърпяната злополука ищецът претърпява „счупване на гръбначния мозък в поясната област“, „счупване на сакрума в дясно“ и "множествени счупвания на ребра", довели до неговата временна неработоспособност. Поради тежкото му здравословно състояние е хоспитализиран по спешност в „МБАЛ Света Анна - гр. Варна" АД, където са извършени множество изследвания, като са извършени три последователни операции на 16.12.22г., на 22.12.22г. и на 23.12.22г. Ищецът сочи, че към момента все още не се е възстановил и лечението му продължава.

Твърди се, че към датата на претърпяване на злополуката П. П. е бил в трудово правоотношение с „Юникарго Транс" ЕООД по сключен трудов договор № 10/05.05.2021 г., по силата на който е назначен на длъжност „шофьор, товарен автомобил". С Разпореждане №5104-03-4/05.01.23г. на НОИ-Варна злополуката е призната за трудова.

Ищецът излага, че вследствие злополуката е претърпял неимуществени вреди. Инцидента променя живота му в отрицателна посока, претърпял е травматичен шок. Твърди се, че се е депресирал и е с понижено самочувствие поради получените травми, промяната във външния му вид, невъзможността да се грижи за семейството си, както и поради

социалната изолация, в която е изпаднал. Затворил се е в себе си, има нарушена социална адаптация и продуктивност. Не е в състояние да издържа семейството си, а е в тежест. Все още има физически затруднения, трудно уринира, предстои му трудоустрояване. Ищецът се позовава относно размера на предявената претенция на настъпилата инфлация в страната. Претендира разноски.

Ответникът в едномесечния срок за отговор оспорва иска. Счита иска за неоснователен, поради което го оспорва по основание и по размер.

Ответникът не оспорва наличието на трудово правоотношение с ищеца. Счита, че в случая претендираното обезщетение от ищеца следва да бъде намалено със сумите получени от него от общественото осигуряване и от застрахователя.

Прави възражение за съпричиняване. Сочи, че работника е извършвал работата без необходимото старание и внимание и в нарушение технологичните правила и на правилата за безопасност не е бил на необходимото безопасно разстояние от мястото, където е извършвано товаренето на болничните легла с мотокар. Счита, че П. П. е допринесъл за настъпването на трудовата злополука, като сам се е поставил в опасност, като е насочвал водача на мотокара при качването му на падащия борд на камиона в непосредствена близост до товара. Предвид изложеното смята, че степента на съпричиняването от страна на ищеца следва да се определи на 90%.

Ответникът, предвид възрастта на ищеца, твърди, че получените от него телесни увреждания не се дължат изцяло на травматизъм, но и на хронични прогресивни дегенеративни заболявания, в частност остеопороза.

Оспорва претендираното обезщетение по размер, като прекомерно и не държащо сметка за действително претърпените от ищеца болки и страдания.

Ответникът сочи, че липсват данни през възстановителния период ищецът да е посещавал курсове по физиотерапия и лечебен масаж, тъй като възстановяване на двигателната способност след фрактура на сакрума се извършва чрез физиотерапия и масаж, като ищецът не е предприел необходимата грижа за по-бързото си и безболезнено възстановяване. Претендира разноски.

Изразено е писмено становище от третето лице помагач „Групама Застраховане“ ЕАД, че до настоящия момент от страна на ищеца не са отправени претенции към „Групама Застраховане“ ЕАД по Групова застраховка „Злополука №7203220000038.

Съдът, след преценка на представените по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира следното от фактическа и правна страна.

Съдът е приел за безспорно между страните наличие на трудовото правоотношение между ищеца и ответното дружество по трудово правоотношение по трудов договор № 10/05.05.2021 г., по силата на който П. П. е назначен на длъжност „шофьор, товарен автомобил“, и случилата се на 16.12.2022г. злополука с Разпореждане №5104-03-4/05.01.23г. на НОИ-Варна е призната за трудова.

Представена е от ищеца мед. документация във връзка със здравословното му състояние Епикриза от МБАЛ Св. Анна – Варна АД; Болничен лист № E20220021440/30.12.2022г. и Амбулаторен лист № 114/20.01.2023г.

По делото ответникът е представил документация във връзка със здравословните и безопасни условия на труд в предприятието.

От назначената по делото СМЕ приета от съда и не оспорена от страните, заключението по която съдът възприема като компетентно дадено и безпристрастно се установява, че на 16.12.2022год. П. К. П. е получил съчетана травма - гърди, гръбначен стълб и таз, изразяваща се в счупване на 2-9-то леви ребра, счупване на 4 и 5-то десни ребра, с навлизане на въздух и излив на кръв в плевралната кухина в ляво, счупване на лявата

лопатка, счупване на страничните израстъци на четвърти и пети поясни прешлени, счупване на нивото на хълбочно-кръстцовата става, дисхиза в областта на симфизата /раздалечаване на срамните кости/.Описаните травматични увреждания са резултат на удари с или върху твърди, тъпи предмети, отговарят добре да бъдат получени при двустранен силен натиск в областта на гореописаните анатомични области. След получаване на такива травматични увреждания е налице болка, невъзможност за предвижване, нарушено дишане и други.Счупването на множество ребра двустранно обуславя трайно затруднение в движението на снагата за период непо-малък от 6-7 месеца. Навлизането на кръв и въздух в плевралната кухина обуславя разстройство на здравето временно опасно за живота.Счупването на лявата лопатка е обусловило трайно затруднение в движението на левия горен крайник за период надхвърлящ 1 месец.Счупването на страничните израстъци на четвърти и пети поясни прешлени обуславя трайно затруднение в движението на десния горен крайник за период надхвърлящ 1 месец.Такова затруднение обуславят сами по себе си и счупването на нивото на хълбочно-кръстцовата става и раздалечаването на срамните кости.Травматичните увреждания в областта на гръдния кош, довели до излив на кръв и навлизане на въздух, са наложили извършване на оперативно лечение -поставяне на дрен; счупването в областта на таза е наложило провеждане на оперативно лечение - имобилизация с външен фиксатор.Тези оперативни лечения са със среден обем и сложност, извършват се в последователност - първоначално за дрениране на плевралната кухина и разгъване на белия дроб с цел възстановяване на нормалното дишане, впоследствие е извършено оперативното лечение за възстановяване на разкъсването в областта на срамните кости.Извършени са три броя оперативни лечения - първоначалното под венозна анестезия, а следващите под обща анестезия.При условие, че пострадалият не е алергичен към приложението упойващи средства, не съществува опасност за здравето му от същите, опасността идва от тежките травматични увреждания, които е получил.Всички болки, страдания и дискомфорт при пострадалия са във връзка с травмите, а не във връзка с престоя в болницата. В приложената медицинска документация няма данни за прилагането на Морфин. Проведено е лечение с вливания, обезболяващи, антибиотици и лекарство съхраняващо лигавицата на стомаха.Към момента на проведените клинични прегледи лечението е приключило.От приложената по делото медицинска документация се установява, че П. К. П. страда от деформираща коксартроза на дясната тазобедрена става, с некроза на главата на бедрената кост и коксартроза на лявата тазобедрена става. Тези болести се изразяват в дегенеративни изменения на костните структури изграждащи ставата, не са в причинно следствена връзка с травматичните увреждания и нямат отношение към възстановяването от тях. При приемането в болницата е установяван умерено балониран, слабо болезнен корем, което е дало основание на дежурния хирург да предложи извършване на лапароскопия /скопия на корем/, която е отказана от пациента и не е извършена. Несъмнено извършването на рехабилитация помага по-бързото възстановяване на травмите в областта на таза.

От назначената по делото СМПЕ приета от съда и не оспорена от страните, заключението по която съдът възприема като компетентно дадено и безпристрастно се установява, че Инцидентът повлиял в изключително негативна посока психическото състояние на осв. П. П.. Установено е, че освен силните физически болки, ищецът е претърпял и психически страдания - първоначален шок от травмата, унижение от безпомощното си състояние, ограничаване на социалните контакти, зависимост от близките си хора. Трудовата злополука се е отразила зле на психическото здраве на ищеца. Непосредствено след нея, ищеца е изпитал силен стрес. Трудовата злополука като свръхнатоварващо събитие с внезапен характер, се е отразило на пострадалия интензивно негативно в емоционален и социален план. Естеството на описваните смущения и фазата на развитието им от психологична страна не предполагат активно медикаментозно лечение, освен че са били възможни някои препарати за улесняване на съня. Осв. не е потърсил

психиатрична и/или психологична помощ за преодоляване на своите психически страдания. Вследствие на инцидента, бил почти обездвижен за период от 3 месеца. Получавал грижи от хората, които го заобикаляли, което му създавало изключително неудобство и притеснение. Наложило се да прекъсне трудовата си дейност поради ползване на отпуск по болест, който все още продължава. Дните му станали сиви и скучни. Загубил сънят си. Ограничил излизанията и контактите си. Започнал да става по-критичен и отговорен към здравето си. Към момента на осв., П. П. е в добро общо състояние. Осв. води относително нормален начин на живот, не работи, предстои явяване пред ТЕЛК във връзка с дълго ползвания болничен, но се среща с хора, активен е. Няма данни за настъпили психически разстройства у ищеца. Към момента, осв. се чувства добре. Не споделя тревожни мисли, изолация, депресивни състояния. От психологична гледна точка възстановителният процес протича нормално.

От назначената по делото ССЕ приета от съда и не оспорена от страните, заключението по която съдът възприема като компетентно дадено и безпристрастно се установява, че По данни от ТД на НОИ в гр. Варна има изплатени суми от общественото осигуряване на ищеца П. К. П., като обезщетение във връзка с трудова злополука от 16.12.2022 г. почл.55,ал.1. Изплатените суми са в общ размер на 7319,19 лева. Към датата на проверката 28.06.2023г. в ТД на НОИ няма постъпил нов болничен лист.В системата за болнични листове също не е наличен издаден болничен лист към 28.06.2023г.Следователно към 28.06.2023г. няма данни за предстоящи плащания от общественото осигуряване във връзка с трудовата злополука от 16.12.2022 г.

От показанията на разпитания по делото свидетел по искане на ищеца К. П.ов П., син на ищцата, ценени с оглед разпоредбата на чл.172 от ГПК и доколкото не противоречи на останалия доказателствен материал се установява, че видял баща си след инцидента в интензивното, бил много зле. Синът ходил да дава кръв. После го изместили в шоковата зала,със счупени ребра, тазове, много тежко било положението. Разследващия полицай, казал, че са го очаквали да „замине“, обаждали се сутрин и вечер дали ще оцелее. Свидетелят излага, че в деня на злополуката отишъл на мястото на инцидента. Видял камион, който той управлявал,бил на място и счупения палет на земята, който е паднал, който го е затиснал дефакто. Районът бил отцепен, но вече нямало никой. Колегата С. казал на свидетеля П., че баща му е пътувал някъде, върнал се е и са му казали пак да заминава на някъде. Мотокаристът, който е нямал нито кетап или от скоро е бил и е нямал опит, се е качил на мотокара, управителя К. му е казал да се качи на мотокара, а баща му да го напътства как да сложи този въпросния палет. Като дига палета, нещо се залюлява с мотокара, и палета пада отгоре върху баща му. Като пада палета баща му е бил отстриани до камиона някъде. Това после го потвърдил и баща му като дошъл на себе си, на втория-третия ден.

От показанията на водения от страна на ищеца свидетел – Б.Д.С. се установява, че се е грижила за бащата на пострадалия П. П. от 10 години. След инцидента на П. П. му било много зле, много тежко. Свидетелката С. като бебе се грижила за него, и го хранила, всички неща, които трябва да се свършат за живота му да се правят, сменяла му памперси. Имал на главата шевове, три шева , имал е сонда в болницата като е бил за извеждане на вода от гръдни кош, защото имал е счупени ребра и нещо дробовите му събрали вода . На тазовата част, от двете страни имал сложени едни скоби, които се съединяват върху корема и не му позволяват на никъде да се мърда. Много го боляло. Страшно викал, особено като ходел по малка нужда. Изписали му лекарства, едно, две, три, но все не помагали. Скобите стояли към 30-40 дена на тялото му. Пострадалият не можел да става, трудно се обслужвал, стенел. След сваляне на скобите, пак трудно било обслужването на пострадалия. Ходи на рехабилитация и се подобрява бавно. Отслабнал е и не се възстановява. Придвижва се с количка, баща му и синът му го водят на рехабилитация.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Злополуката с ищеца е призната за трудова с разпореждане на НОИ по чл. 60, ал.1 КСО, което е индивидуален административен акт относно характера на злополуката като трудова, а от друга страна е официален удостоверителен документ за установените в него факти, поради което не следва в настоящото производство да се преразглежда въпросът дали увреждането е в причинна връзка с извършваната работа по трудово правоотношение./така в решение № 410/29.06.2010 г. на ВКС-ГК -Трето г.о. по гр.д.№ 599/2009 г., постановено в производство по чл. 290 и сл.ГПК; решение № 1247/09.12.2008 г. на ВКС-ГК-Трето г.о. по гр.д.№ 4465/2007 г. / .

Причинната връзка между претърпените вреди и трудовата злополука обаче е в доказателствена тежест на ищцата, а с проведеното от нея пълно главно доказване несъмнено се установява такава по отношение на претендираните за обезщетяване болки и страдания от самата злополука.

Размерът на обезщетението за неимуществени вреди от трудова злополука следва да се основава на критериите за справедливост по чл. 52 ЗЗД. По отношение на размера на обезщетението, съдът съобрази тежестта на претърпените болки и страдания от пострадалия, вида и характера на увреждането, периода на проявяване на последиците, периода на оздравителен процес. Всички тези обстоятелства обосновават извод за болки и страдания, претърпени от ищеца, поради което с оглед на разпоредбите на чл.52 и чл.51, ал.2 от ЗЗД и съобразно обичайната съдебна практика, съдът по справедливост определя размера на обезщетението за претърпените от пострадалия неимуществени вреди в размер на 190 000 лева. Съдът съобразява и икономическата конюнктура и инфлационните процеси, които влияят на стойността на парите като средство за адекватно обезщетяване на пострадалия. Горепосочените критерии са наложени трайно в практиката - още в ППВС № 4/1968 г. и доразвити в редица решения на ВКС . Принципът на справедливо обезщетяване изисква репарирание на онези вреди, които пострадалият е понесъл непосредствено от злополуката, които търпи понастоящем и които са предвидими и в бъдеще.

Съобразява се и заключението на експерта, че навлизането на кръв и въздух в плевралната кухина обуславя разстройство на здравето временно опасно за живота, както и изложеното от свидетеля П. за възприетото от разследващия полицай очакване пострадалия всеки момент да почине. Извършени са и три броя оперативни лечения.

По релевираното възражение за съпричиняване на вредоносния резултат:

Съгласно разпоредбата на чл. 201, ал. 2 КТ отговорността на работодателя може да се намали, когато работникът е допринесъл за трудовата злополука, като е допуснал груба небрежност. Грубата небрежност е форма на вината - работникът или служителят не е положил дължимата грижа за безопасност, която и най-небрежният би положил; тя е налице, когато не е положена никаква грижа за безопасност, защото дори и най-небрежният би положил някаква грижа.

Безпротиворечиво се приема, че в областта на частното право /част от което е и трудовото/ грубата небрежност е квалифицирана степен на небрежност. Релевантно за обикновената небрежност е неполагането на дължимата грижа /най-често тази на добрия стопанин/, а грубата небрежност се характеризира с неполагане и на най-елементарната грижа, тази, която и най-небрежният човек би положил за своите работи. И двете степени на небрежността имат предимно обективен характер, поради което те се извеждат от поведението на дееца в конкретната фактическа обстановка, а в по-малка степен е от значение наличието на съответно субективно отношение /интелектуален момент/. При трудова злополука намаляване на отговорността на работодателя може да има само при съпричиняване при допусната груба небрежност - липса на елементарно старание и внимание и пренебрегване на основни технологични правила и мерки за безопасност. Съгласно чл. 154, ал. 1 ГПК, работодателят, въвел възражение за съпричиняване от страна на

работника, следва да докаже, че трудовата злополука е настъпила и поради проявена от работника груба небрежност при изпълнение на работата, т. е. при условията на пълно и главно доказване работодателят трябва да установи не само, че работникът е допуснал нарушение на правилата за безопасност на труда, но че е извършвал работата при липса на елементарно старание и внимание и пренебрегване на основни технологични правила и мерки за безопасност. Изводът за съпричиняване от страна на работника не може да почива на предположения, нито може да се обоснове само с допуснати от него нарушения на правилата за безопасност - работникът е допуснал груба небрежност само в случаите, когато поведението му съставлява тежко нарушаване на задължението да положи дължимата грижа при изпълнение на работата. Преценката за положената грижа е в зависимост от конкретните обстоятелства, при които е настъпила злополуката, от поведението на работника, съпоставено с доказателствата как е следвало да процедира и в резултат на кои негови действия е настъпила вредата. Не всяко нарушение на правилата за безопасност на труда мотивира приложение на [чл. 201, ал. 2 КТ](#), а само подчертано субективното отношение на пострадалия, довело до осъществяване на грубата небрежност от негова страна, като елемент от неговото виновно действие. Неизпълнението или лошото изпълнение на задълженията по безопасност на труда е основание за съпричиняване по [чл. 51, ал. 2 от ЗЗД](#), вр. [чл. 49 от ЗЗД](#). Отговорността на работодателя по [чл. 200 от КТ](#) и на работника при съпричиняване по [чл. 201 от КТ](#) има съществени различия, доколкото отговорността на работодателя е безвиновна, а на работника се ангажира само при груба небрежност. Макар и от обективна страна действията на работника да нарушават някои правила на безопасност на труда, необходимо е и негово субективно отношение към действието под формата на груба небрежност-самонад.ост, т. е. да е съзнавал, че нарушава установени изисквания за безопасност и че с действията си може да причини вредоносен резултат, но да мисли да ги предотврати. Грубата небрежност е налице, когато не е положена никаква грижа за безопасност, защото дори и най-небрежният би положил някаква грижа.

В конкретния случай работодателят е релевира възражение за съпричиняване по смисъла на [чл. 201, ал. 2 от КТ](#) при заявено твърдение, че П. П. е извършвал работата без необходимото старание и внимание и в нарушение технологичните правила и на правилата за безопасност не е бил на необходимото безопасно разстояние от мястото, където е извършвано товаренето на болничните легла с мотокар. От събраните по делото доказателства не се установява вина на пострадалия при извършване товаренето на стоки в автомобила които е управлявал, а именно да не се е намирал на безопасно разстояние, както и конкретни предписания за това разстояние в случая. От показанията на разпитания по делото свидетел П. се установява, че случилото се е вследствие липсата на опит и квалификация на управляващия мотокара.

По направеното от ответника възражение за приспадане на получените от П. П. суми от общественото осигуряване и от застрахователя. По делото не се установи застрахователя да е изплащал обезщетение на работника. По отношение на изплатените от общественото осигуряване обезщетения по [чл.55 от КСО](#) общо сума от 7319,19 лева., то към момента е образувано тълкувателно дело по въпроса „Когато съдът присъжда обезщетение за търпени неимуществени вреди по [чл.200 КТ](#), дължен ли е да приспадне от неговия размер полученото от пострадалия обезщетение и/или пенсия по общественото осигуряване съгласно [чл.200 ал.3 КТ](#)?".

Настоящия състав възприема становището, че обезщетението за неимуществени вреди компенсира причинените болки и страдания чрез предоставяне на други блага. Това обезщетение, съответно неимуществените вреди нямат връзка с обезщетението по общественото осигуряване, което компенсира загубата на трудовото възнаграждение, представляваща имуществена вреда от вида на пропуснатата полза. Поради това получаването на двете обезщетения – за неимуществени вреди по [чл. 200 от КТ](#) и обезщетението от общественото осигуряване, компенсиращо загубата на трудовото възнаграждение, не е

двойно плащане и не води до неоснователно обогатяване, а напротив – до пълно и справедливо обезщетение на причинените видове вреди.

Независимо от което при постановяване на тълкувателно решение в обратния смисъл, то изплатеното обезщетение от общественото осигуряване би могло да се приспадне от остатъка до сумата от 190 000 лв., за която съдът намира иска за основателен.

Поради което искат за заплащане на неимуществени вреди се явява основателен в предявения размер от 120 000 лева.

По разноските:

На основание чл.78, ал.1 от ГПК и направеното искане, ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца направените в исковото производство разноски.

На основание чл. 38, ал. 1, т. 3 от Закона за адвокатурата, на адв. Г. Г. Р. от САК следва да се присъди минималния адвокатски хонорар определен по чл.7, ал.2, т.5 от Наредба №1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения за сумата от **11340 лева с ДДС** в производството.

Следва да се присъдят и направените разноски от бюджета на съда в размер на 600 лв. и сумата от 4800 лв. за дж.такса на осн.чл.78, ал.6 от ГПК.

Водим от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „Юникарго Транс“ ЕООД, ЕИК 204778164, със седалище гр.Варна да **заплати** на П. К. П., ЕГН ***** сумата от **120 000 лева (сто и двадесет хиляди лева)**, частичен иск от сумата 200 000 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди – болки и страдания в резултат на претърпяна трудова злополука на 16.12.2022г., призната за такава с Разпореждане №5104-03-4/05.01.23г. на НОИ-Варна, издадено на осн. чл. 60, ал. 1 КСО, на основание чл. 200 от КТ, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 16.12.2022г. до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА „Юникарго Транс“ ЕООД, ЕИК 204778164, със седалище гр.Варна да **заплати** на адвокат Г. Г. Р. от САК сумата в размер на **11 340 лева (единадесет хиляди триста и четиридесет лева) с ДДС**, възнаграждение за осъществена безплатна правна помощ на основание чл.38, ал.1, т.3 от ЗА.

ОСЪЖДА „Юникарго Транс“ ЕООД, ЕИК 204778164, със седалище гр.Варна да **заплати** по сметка на ВРС сумата от **4800 лв. (четири хиляди и осемстотин лева)**, представляваща държавна такса и сумата от **600 лв. (шестстотин лева)**, представляваща разноски от бюджета на съда на осн.чл.78, ал.6 от ГПК.

РЕШЕНИЕТО е постановено при участието „Групама Застраховане" ЕАД, ЕИК 131421443, с адрес в гр.София,бул. Цариградско шосе №47а,бл.В,ет.3, като трето лице помагач на страната на „Юникарго Транс“ ЕООД, на осн.чл.219 от ГПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Варненски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Варна: _____